

Sebastian Krzywak

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Streszczenie rozprawy doktorskiej.

Od kilku lat w procesie malowania stosuję głównie dwie metody: zamalowywanie i wymazywanie. Z tego względu w rozprawie doktorskiej szerzej przeanalizowałem postawy twórcze i metody pracy artystów wykorzystujących podobne techniki. Często refleksji nad tym, jak powstają obrazy, przewrotnie towarzyszy pytanie, w jaki sposób one znikają. Dlatego też pracy nadałem tytuł „Znikanie”.

We wprowadzeniu przytaczam historię z mojego dzieciństwa o nieudanych próbach zamalowywania niechcianych napisów na ścianie. Ta historia bardzo zaważyła na moim myśleniu o malarstwie.

Praca podzielona jest na dwie części. W pierwszej części przytaczam przykłady strategii usuwania, wymazywania i zamalowywania w malarstwie i sztukach wizualnych. Analizuję powody ich zastosowania. W tym celu przywołuję wybrane prace takich artystów jak Robert Rauschenberg, Gerhard Richter, Stefan Brüggenmann, Christopher Wool, Toby Ziegler czy Mark Bradford.

W drugiej części pracy analizuję kolejne etapy swojej twórczości w odniesieniu do głównego zagadnienia. Prezentuję m.in. obrazy, w których zamalowywałem realistyczne przedstawienia, serię obrazów „wylewanych” oraz prace zainspirowane komputerowymi programami graficznymi. Opisuję swoje przejście od metody redukującej formę i kolor do metody bogatej w nie. Jeden podrozdział poświęciłem zagadnieniu przypadku i błędu, które również są istotnymi elementami mojego malarstwa i które wynikają ze stosowanych technik.

Reasumując: W pracy teoretycznej starałem się poznać powody wykorzystania metod zamalowywania i wymazywania oraz stosowania takiej filozofii tworzenia przez innych artystów. W takim kontekście również chciałem wyjaśnić, dlaczego sam tak często z tych technik korzystam. W moim przypadku zamalowywanie i wymazywanie niesie ze sobą pewien rodzaj destrukcyjnej siły, agresji i wandalizmu. Z drugiej strony cały czas wierzę w możliwość tworzenia pięknych obrazów i właśnie to jest siłą napędową mojego malarstwa. Fascynuje mnie połączenie dwóch pozornie przeciwstawnych pojęć: niszczenia i tworzenia, destrukcji i budowania obrazów opartych na własnym rozumieniu piękna, gdzie organiczne formy przenikają się z elementami zaczerpniętymi z cyfrowej rzeczywistości.

Doctoral dissertation summary

For a number of years I have been using predominantly two methods in the painting process: overpainting and erasing. For this reason, in my doctoral dissertation I have analysed more thoroughly the creative attitudes and work methods of artists who employ similar techniques. Very often the reflection on how paintings are created is accompanied by the perverse question of how paintings disappear. That is why my dissertation is entitled "Disappearance".

In the introduction I relate a story from my childhood about failed attempts to overpaint unwanted inscriptions on a wall. This story has been crucial for the way I think about painting.

The dissertation consists of two parts. In the first part, I give examples of the strategy of deletion, erasing and overpainting in painting and visual arts. I analyse the reasons for use of these strategies. For the purpose of this analysis, I refer to the works of such artists as Robert Rauschenberg, Gerhard Richter, Stefan Brüggenmann, Christopher Wool, Toby Ziegler and Mark Bradford.

In the second part, I analyse the subsequent phases of my own creative work in relation to the main issue. I present, among others, the paintings in which I overpainted realistic depictions, a series of pouring paintings and works inspired by computer graphics software. I describe my own transition from the method that reduces form and colour to a method that is abundant in them. I devoted one sub-chapter to the issue of accident and failure which are equally crucial elements of my painting and which result from the techniques I use.

To sum up: in the theoretical work I explored the reasons for the use of overpainting and erasing methods, as well as the use of such philosophy of creating by other artists. In this context, I also aimed to explain why I so often use these techniques myself. In my case, overpainting and erasing involve a certain kind of destructive force, aggression and vandalism. On the other hand, I still believe that it is possible to create beautiful paintings and this actually is the driving force of my painting. I am fascinated by the combination of seemingly contradictory notions of breaking and creating, destroying and building of paintings on the basis of one's own understanding of beauty, where the organic forms interlace with elements drawn from digital reality.

